

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΧΟΡΟΣ

Προσφέρουμε σήμερα εις τους αναγνώστας μας, επί τη ενκαιρίω της αποκομής, ένα άγνωστο τραγουδι του Ραμπαγιά του μακαρίτου δηλαδή Κλεισθή Τριανταφύλλου, το όποιον δούν παλαιά και αν είχε— έγραφή εις το 1888— νομίζει κανείς ότι έγραφή σήμερα.

Μισόδυνα, λαχταριστά, τὰ γιάνη τρεμουλιάζον και τὰ κορίτσια, τραμαχτά, πηδούν σαν περιστέρια άγνά, άγνά, πρωτόβγαλτα... Μέσ' οτις καρδιές φωλιάζον χιλιάδες πόθοι... κι' οι ματιές χυτά πετούν άστέρια.

Μιλούν στο βίλδ άμίλητα, καρδιές ζευγαρωμένες... Ω! πόσα λέει πει πολλά, τ' άχειλι πού σπαιίνει! Στο βάλς άπάνω τὰ φτερά πετούνε μεθυσμένες κι' άπ' τὸ κεφάλι, τὸ μυαλό στα πόδια κατεβαίνει.

Διαμαντοσπιθοβόλημα, τὰ μάτια σου θαμβώνει... Στριφογυρνάς κι' ήλεκτριμαγιάς, γλυκά σε γαργαλίζει, τὸν άμο τὸν άφρόπλαστο, σάν κορσάκα στο γιόνι, τὸ μαντρό χέρι σου θυρεθείς, και πει πολύ ν' άδορίζην.

Βαρκοπλες μέσ' οτά κάρματα πού χύν' ή άρμονία, τὰ ζεύγη φεύγουνε, πετούν και χάνονται, μὰ πάλι μπροστά σου χώνονται γοργά, στο βάλς τήν τρικυμία και πάλι, ξαναχάνονται μέσ' οτου χορού τή ζάλη.

Τὸ ένα τ' άλλο κυνηγά, μὰ υυστικά κραιέτοι δεμένο άπ' τὸν μουσικό τὸ μαγικό δοξάρι, στο γύνα- γιόν' ά απνοή μ' άναπνοή φιλιέται, και κάνει τόσους δ' χορούς, από μονούς ζευγάρι!...

Χορεύετε!... Παντού χορούς οτή φύσι βασιλεύει! χορεύουν οι πλανήτες μας, χορεύουν οι κομήτες, ή γη μας βάλς αιώνιο σιδόν ουρανὸ χορεύει, χορεύουν οι άξέγνοιαστοι ελεύθεροι πολίτες.

Χορεύουν δσοι δέσανε γερά τὸ γάδιάρό τους, Χορεύουν οι τρανοί, τρανοί, χορεύουν βασιλιάδες, Μὰ τὸν παρὰ γιὰ τὰ βιολιά, φορτώνουν στο λαό τους, Κι' αυτός β α ρ α τ ὸ ν τ α μ ο ν ρ ἄ, όταν γλεντούν άγάδες.

βρίσκονται στην προκυμαία και όπου συγχάζουν ναυτικοί ως επί τὸ πλείστον, καθώς και πολλά ήποπλα στοιχεία. Γιὰ νὰ μπροσέσουμε νὰ εικονοσηήσουμε νὰ ελευθερα με τους «τύπους» πού συγχάζαν στα καταγώγια αυτά, εφεροσάμε σκούφους και μπλουζές, έτσι πού εμοιάζαμε άρκετά με ναυτικούς. Στο πρώτο καταγώγιο πού επισκεφτήκαμε ήπιασε ή λίγο, στο δεύτερο περισσότερο, και στο τρίτο ήμεθα ήδη στο κέφι. "Ήπιαμε και εκεί ήμ ήλίγιο. Παραδόξως όμως τὸ κρασί πού ήπιασε στο τελευταίο καταγώγιο μὰς εξάλισε πολύ γλήγορα και άποκομηθήκαμε. Τὸ πρῶο όταν άνοιξα τὰ μάτια μου, είδα ότι εθροσκόμουν σ' ένα χιονισμένο δρόμο και μπροστά σ' ένα θεώρατο άγαλμα. "Ήσο τὸ άγαλμα τὸν Μπίσμαρχ τὸ όποιον μὲ είχαν συστήσει νὰ ιδῶ και πού δὲν τὸ είχα δη άκόμη. Σηκώθηκα, εκύτταξα γύρω μου: δὲν άπήρχε κοντά μου κανείς άπό τους χρεσινούς φίλους μου. Καί ὁ δρόμος πού εθροσκόμουν ήταν άρκετά μακριά από τήν προκυμαία. Άμέσως κατάλαβα τι είχε συμβεί. Μουτὸ επιβεβαίωσαν άλλωστε και οι τελείως άδειασμένες τσέπες μου. Στο τελευταίο καταγώγιο είχαν ριζίε ναρκωτικό στο κρασί μας και μὰς ελήστευσαν. "Υστερα μὰς εβγαλαν από τὸ κατάστημα και μετέφεραν άλλου τούς φίλους μου και άλλου έμένα. Καί έτσι επληρώσαμε τήν περιέργειά μας νὰ γνωρίσουμε έν μὴ νυκτι και μόνη όλα τὰ άπάχικα κέντρα τὸν Άμβούργου.

Σ' ένα άλλο ταξείδι μου πάλι στη Γερμανία επεσεκέφην τὸ άρχειον Νίτσι, όπου εγνώρισα τήν άδελφή τὸν μεγάλου φιλοσόφου, ή όποία μὲ έδωκε και τὰς μουσικάς συνθέσεις τὸν άδελφου τής, συνθέσεις άξιολογώτατας άί όποιαί με σχετικην εισηγή ή θὰ εκτελεσθουν ήσως έφετος σέ συναυλία πού θὰ όργανωθῆ ειδικώς γι' αυτό.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Ανέκδοτα τῶν κ. κ. Τίμου Μωραϊτίνη, Διονυσίου Κοκκίνου και Σοφίας Τσίλλερ. 'Ο κ. Μωραϊτίνης εκδότης εφημερίδος. Πῶς εκλεισαν τὰ «Ήμερησία Νέα». Και πῶς ετελείως ένα ήπποτικό μυθιστόρημα. 'Ενα θεατρικό έργο τὸ κ. Μωραϊτίνη. «Τὸ έγραψε ὁ Τίμος ή τὸ... βρῆκε στο δρόμο». 'Ο κ. Κόκκινος στην 'Αετοραχη. Τὸ παραμύθι ένδρς φαντάρου. 'Η κ. Τσίλλερ, αί κλισεις της και ή... ζάχαρι! Τὰ πρῶτα της κενσέρτα. Πῶς εγνώρισε τήν Βασίλισσα τής Ρουμανίας Κάρμεν Σύλβα. «... Όταν ή κέρη μου μὲ κλείσει τὰ μάτια!...» κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΦΙΝΑΛΕ

Τραγουδία του Πῶλ Ζεραλντῦ

'Αντίο λοιπόν. Μην ξεχάσες τίποτε ;... 'Οχι, καλά, πήγαινε. Δέν έχει πιά τίποτε νὰ πῆ ὁ ένας σιδόν άλλον... 'Ως τόσο μείνε λιγάκι άκόμη, μείνε. Βρέχει... Περιμένε νὰ πῆρη ή βροχή. Και όταν βγῆς κύττα νὰ σκεπαστῆς καλά! Ξέρεις, κάνει πολύ κρύο έξω. 'Επρεπε νὰ βάλῃς τὸ χειμωνιάτικο σου πανωφόρι... Σούδωκα ὅτι, μὲ ζήτησες, δέν είνε έτσι; Δέν έχω πιά τίποτα δικό σου; 'Επῆρες τήν φωτογραφία σου; τὰ γερύματά σου; Και τώρα, κύτταξέ με άκόμη μιά φορά, άφού θὰ χριστοῦμε... Πρόσεξ', όμως, ὅχι κλάμματα, θὰ ήταν γελοίο. Τι προσπάθει πρέπει νὰ κάνει, ε; τὸ καθῆνον τὸ μυαλό μας γιὰ νὰ ξαναίδη ὅ,τι επῆραμε ὁ ένας γιὰ τὸν άλλον! Παντοεινὰ είχανε δοθεί ή ζωές μας ή μὰ στην άλλην... Και νὰ πού τις ξαναπαίρουμε πίσω! Και θὰ φῶγουμε ὁ καθένας με τ' όνομά του, νὰ ξαναρχίσουμε τή ζωή μας, νὰ περιπλανηθούμε, νὰ ζήσουμε άλλου... 'Ω! δίχως άλλο θὰ ήποφέρωμε... λίγον καιρό. Κ' έπειτα, δὲ βραγείσοι θάρρη ή λησμονιά, τὸ μόνο πράγμα πού συγχωρεί, και θῄσοι σάν και πρῶτα «εῶ» και θάρμα σάν και πρῶτα «εγώ» δὲν άνηρωποι μέσο σιδόν άλλους τὸς άνηρωπούς. 'Ετσι λοιπόν, σὲ λίγο ὄδημας μέσ' οτου παρελθόν μου. Θὰ συναντήμεθα τυχαία σιδόν δρόμους. Θὰ σὲ κυττάξω από μακριά, χωρίς νὰ διασηζῶ τὸν δρόμο γιὰ νὰ σ' άνταμώσω. Θὰ περνάς με φορέματα πού δὲ θὰ τάχω ξαναίδη. Κ' ύστερα θὰ περνῶνε μῆνες πολλοί χωρίς ν' ιδωθῶμε. Οι φίλοι μου θὰ σου δίνουν νέα μου. Κ' εγώ θὰ λέω γιὰ σένα πού ήσουν ή ζωή μου, γιὰ σένα πού ήσουν ὄλη μου ή χαρά: «Πῶς είνε ;»

Τόσο λοιπόν μικρὸ πρῶμα ήταν ή μεγάλη μας καρδιά; Και όμως τὴ τρέλλα άγάπης πού είχαμε τις πρώτες μέρες! Θυμάσοι πῶς άγαπιόμαστε, τὰ χάρδια, τὰ φιλιά ;... 'Ετσι είνανε λοιπόν ή άγάπη μας ;

"Ότε και μείς, και μείς άκόμη όταν λέμε «σ' αγαπῶ», κύτταξε τὴ αξία πού δίνουμε σ' αὐτὴ τὴ λέξη! Θεέ μου, πόσο είνε θλιβερό! "Όλοι λοιπόν εῖμαστε ήδιοι; Εῖμαστε λοιπόν ήδιοι με τούς άλλους;... Πῶς; βρέχει! Δέν μπορείς νὰ φύγης με τέτοιον καιρό... 'Εμπρός, μείνε! Ναί μείνε, θὰ προσπαθῶσουμε νὰ διορθώσουμε τὰ πράγματα. 'Ισως τὰ καταφέρουμε, ποιός ξέρει! Οι καρδιές μας, αν και εχουν πολύ άλλάξει, ήσως τήν τρυφερότητα αισθανθῶν πάλι τήν παλιά.

Θὰ κάνουμε ὅ,τι μπορούμε. Θὰ εῖμαστε καιόι. Καί έπειτα, τὴ τὰ θέλεις, ή συνήθεια είνε συνήθεια. 'Εμπρός, κάθσοε λοιπόν! 'Ελα νὰ ξαναρχίσουμε τὸ τελειωμένο μας τραγουδι!

ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Θέλωσες νὰ μάθης, γιατί, δίχως αῖτια, είμαι άπόψε λιγάκι κακιομένος... Σνλλογιοίμα προήματα παλιά, φορέματα πού είχες άλλοτε. Μάτια ψάχνα, δέν βροίκω καμμιά σπονδαία άλλαγη νάγινε στή ζωή μας. Μονάχα όπμερα επάνω στο τραπέζι μου είνε κάπως λιγώτερα τὰ άνθ... Κι' όμως, κι' όμως θυμωμαι κάποιο άλλον καιρό, κάποιαν άλλωτίτικη ερωτική φλόγα... Μὲ φαίνεται ὅτι άρχίζεις και σὲ νὰ γίνεσαι μιά γυναίκα σάν ὄλες τις γυναίκες.

ΑΝΗΣΥΧΙΑ

"Ιδια παιδοῦλα, κάνεις ν' άνητῆ από ένα γέλιο φατεινὸ, άέρινο, τὸν άνησχω ήσκιό όπου άνανέω. Δέν μὲ άρέσει νὰ σ' άκούω νὰ γελάς. Γελάς πολύ δυνατά, γελάς πάρα πολύ άγρια. 'Όταν σὲ σπῆτι οκορπῆς τόσο φῶς, τόση ύγεια, αισθάνομαι ὅτι δέν έχεις άνάγκη από κανέναν γιὰ νάοι εδτωχής. Γιὰ νὰ είμαι άσφαλής, θέλω νὰ σὲ βλέπω, παραπονιάρη, λυπημένη, χαδιάρη, μικρὴ σάν κοριτσάκι, συμμαζωμένη κοντά μου. 'Όταν σὲ βλέπω έτσι, λιγοστεύει εῶθδς ή άγάπη μου, άλλὰ γίνομαι και πολύ πὸ ήσυχος άμέσως.

ΔΗΛΩΣΙΣ

'Η Διευθυνσο του «Μπουκέτο» έχουσα άνάγκην τὸν ύπ' άριθ. 5 φυλλαδίου, άγοράζει αντίτυπα τὸν άριθμοῦ τούτου άντι ζέκα δραχμῶν εκαστον.

